

I Istumme käsi kädessä hiljalleen tyhjenevässä päätykatsomossa. Taistelu jäällä on tauonnut. Haikeus täyttää mielemme, mutta vielä pienen hetken saamme nauttia tästä ilmapiiristä. Joukkueemme on tarjonnut meille niin paljon iloa, surua, jännitystä, suuria tunteita, ja joukkueemme on tuonut meidät yhteen. Taas kerran kausi on loppunut liian aikaisin. Päättyykö romanssimme yhtä katkerasti, olen joskus ajatellut. En halua ajatella enempää. Suhteemme on tuomittu epäonnistumaan. Puristan kättäsi lujempaa. Saan jakaa kanssasi tämän hetken, edes tämän hetken. Suutelimme ensimmäisen kerran lumihiutaleiden hiljalleen lipuessa maahan. Se tapahtui jäähallin pihalla, kaukana täältä. Löysimme toisemme vieraspelireissulla. Olemme yrittäneet olla varovaisia, olemme yrittäneet suojautua katseilta. Meidän suhteemme on kielletty, tuntuu kielletyltä, mutta ehkä juuri siksi omalla tavallaan niin kiehtovalta, niin oikealta. Todellinen rakkaus ei katso rajoja, se murtaa kaikki raja-aidat, mutta onko tämä rakkautta, vai vain ohimenevää ihastumista, hullaantumista ja heittäytymistä hetkeen. En tiedä. Loppuvihellyksen jälkeen, taistelun tauottua, itkua pidätellen löysimme toistemme kädet. Istumme hiljaa hetkessä, vierekkäin, toisiimme painautuneina, käsikkäin. Tahtoisin näiden hetkien kestävän pidempään. Eivät ne koskaan kestä, aina ihmiset hätistetään poistumaan. Haluaisin olla koko yön kanssasi hallilla, vielä silloinkin, kun kaikki muut ovat poistuneet. Lämmittäisin sinua, kun sinulle tulisi kylmä, ja nukkuisimme toisiimme kiinnipainautuneina aina siihen asti kun aamujääät alkaisivat. Muistan erään lumisateisen illan, jota pakenimme huoneeseeni. Makasimme sängylläni katsoen televisiota. Sieltä tuli jokin ohjelma, josta en niin välittänyt, mutta josta sinä olit kiinnostunut. Olin sanoa, että jotain tuollaista teineille tarkoitettua pintaliitohömppää, mutta pidin suuni kiinni. En halunnut loukata sinua. Aloin keskittyä, yritin ymmärtää ohjelmaa ja sinua. En ymmärtänyt, mutta ei sillä ollut niin väliä. Olin hiljaa ja silitin hiuksiasi. Ihailin sinua, kun katsoit sillä tietyllä ilmeellä, jota rakastin. Näytit kauniilta juuri niin. Olit minun pieni enkelini – pieni, viaton ja niin nuori. Pienen hetken saamme vielä olla näin. En tiedä, uskallanko kutsua sinua tyttöystäväkseni, en tiedä uskallanko koskaan. Olen koskettanut sinua kuin olisit omani. En tiedä, mitä olet minulle, tiedän vain, että olet liian nuori, vaikka samaan aikaan sitä sinussa rakastankin – nuoruuttasi, viattomuuttasi, elämäniloasi, jopa tiettyä lapsellisuuttasi. On väärin haluta sinua, haluta niin paljon. II On kulunut vuosi siitä, kun istuimme jäähallin tyhjenevillä lehtereillä käsikkäin. Lähes vuoden olet ollut poissa elämästäni. Istun samassa päätykatsomossa. Jälleen yksi kausi on päättynyt. Oloni on haikea, yhtä haikea kuin aina tähän aikaan vuodesta. Istun kaverini kanssa. Olemme hiljaa. Hän näppäilee puhelintaan. Olen yksin omien ajatusteni kanssa. Näen sinut hallista poistuvassa väkijoukossa. Pidätän kyyneleitä. Sinä juttelet jollekin miehelle, pitkälle miehelle, paljon pidemmälle kuin minä. Hymyiletkin. Tunnen vastenmielisyyttä miestä kohtaan. Olenko mustasukkainen? Minä jätin sinut, vaikka olin kaikkesi. En halua muistella, miten sinua kohtelin. Minulla ei ole oikeutta olla mustasukkainen sinusta. Mustasukkaisuus on rakkautta. Poistumme hallilta. Kaverini ei enää näppäile puhelintaan. Puramme turhautumistamme kauden päättymisestä, teemme yhteenvetoa hyvistä ja huonoista puolista. Katsomme tulevaan kauteen. Ehkä elämä jatkuu, kesätauon jälkeen alkaa uusi kausi. Näen sinut korkean lumikinoksen takana. Halaat pikkuveljeäni. Tunnen vastenmielisyyttä veljeäni kohtaan. Näpit irti naisestani, ajattelen, mutta ymmärrän, etten omista sinua – enhän halunnut sinua omakseni silloin kerran. Taidan rakastaa sinua. Kotona kyyneleet tulevat. Muistelen sinua, meidän rakkauttamme, sitä kaikkea mennyttä, joka tuntuu kauniilta sadulta. Haluaisin takaisin siihen satumaailmaan. Sitä satua eläessäni olin onnellinen, meidän satuamme eläessäni. En uskaltanut rakastaa sinua. Pakenin. Pelkäsin muiden tuomiota, ikäeroa, muutamaa hassua vuotta välillämme. Oi Mona, muistatko vielä, kun aloin kutsua sinua Monaksi? III Olet synnyttänyt minulle pojan. Itken

ilosta katsoessani pientä, avutonta ja niin kaunista pientä ihmistä, jota pitelen ensimmäistä kertaa sylissäni. Tämä on elämäni onnellisin päivä. Minusta on kasvanut mies, isä. Tekisin mitä tahansa tuon pienen nyytin eteen. Hänellä on jääkiekkoilijan katse, lohkaiset. Me nauramme, kaikki me kolme nauramme, tai poika ainakin hymyilee. Suutelen sinua. Me teimme sen, uskalsimme rakastaa, löysimme toisemme niiden pitkien erossa vietettyjen vuosien jälkeen. Sinä yhtenä iltana lumihiutaleet tippuivat taivaalta aivan samoin kuin ensisuudelmamme iltana. Kohtasimme sattumalta. Sen hetken kauneutta, jälleennäkemisen riemua ja sitä seurannutta kiihkoa on mahdotonta kuvata sanoin. Meillä oli taas salaisuus. Halusimme tapailla salaa, jatkaa siitä, mihin olimme jääneet. Sen kaiken piti olla hetken kestävä viatonta hupia, aikuisten ihmisten vapautta nauttia elämästä, himoakin, kaiken sen kokemista, mitä emme olleet aiemmin uskaltaneet. Eräänä iltana sankan lumisateen tippuessa taivaalta makasimme vierekkäin. Sinä olit yhtä kaunis kuin vuosia sitten, et huomannut miten ihailin sinua sivusilmällä. Katsoimme taas televisiosta ohjelmaa, josta sinä pidit ja jota minä yritin ymmärtää. Olit nainen, et tyttö enää. Rakastan sinua, kuiskasin ohjelman loputtua, et ehkä kuullut, mumisit vain jotain ja nukuit olkaani vasten. Silloin tiesin, en enää päästäisi sinusta irti. Ilman sinua elän vain muistoissani, jotka nekin kumpuavat sinusta. Aamuyöllä rakastelimme. Silloin kai poika sai alkunsa. Joukkueemme oli voittanut. Pettymyksen jälkeinen haikeus on täyttänyt päätykatsomon. Jälleen yksi kausi jääkiekkoa on takana. Joukkueemme on päässyt pidemmälle kuin aikaisempina vuosina, mutta kausi on päättynyt tappioon. Otan kiinni kädestäsi. Hymyilet kuin silloin joskus. Näen sen tytön sinussa. Hymyilen takaisin. Olen lähellä alkua itkeä, olen niin onnellinen. Joonatan keskeyttää herkän hetkemme huutamalla jotain hullunkurista. Katson poikaa, hän tahtoo syliisi aivan samoin kuin tahtoi joskus pienempänä poikana. Joonatan nauraa, minä nauran mukana. Lumihiutaleet putoavat hiljaa. Joonatan pyydystää yhden hiutaleen kielellään. Suutelen sinua, Minna. Maistut makealta, samalta kuin ensimmäisen kerran.